

ISTEN DÖNTÉSRE VEZETTE A SZÍVEMET

A misszionárius iskolában nagyon egyszerűen folyt az élet. Korán reggel felkeltünk, egyénileg imádkoztunk és olvastuk a Bibliát, utána közös imádkozáson vettünk részt. A közös ima után reggeliztünk és mosakodtunk. Utána a délelőtti Bibliaóra következett, ezt követően pedig általában kimentünk bizonyosságot tenni. A misszionárius iskolában zajló élet elég egyszerűnek tűnt, ám nagyon különbözött attól a szellemi közegtől, amelyben korábban a presbiteriánus egyházban mozogtam. A misszionárius iskola egy olyan új világba vezette a szívemet, amelyet korábban sosem képzeltem. Üdvösségre jutásom előtt egy olyan bajkeverő voltam, hogy mindig aggodalmat okoztam édesapámnak. Azonban miután üdvösséget kaptam és elmentem a misszionárius iskolába, édesapám nagyon boldog lett. Kíváncsi volt, hogyan élek a misszionárius iskolában. Gyakran szándékosan eljött, és kérdezgette Dick misszionáriust az életviteléről. Édesapám megkérdezte: „Ha majd szükséged lesz pénzre, az élelemhez és lakbérhez, mit fogsz csinálni?” „Isten támogatásából élek” – válaszoltam. De azt hiszem, egy kicsit még mindig aggódott, mert minden hónapban küldött nekem egy zsák rizst. A rizs, amit küldött nagy örömet jelentett számunkra, mivel nem volt más élelmünk. Három hónapot át tudtunk vészelni azzal a rizzsel, amit küldött. Azonban egy nap egy testvér odajött hozzám, és csendesen ezt mondta: „Park testvér, nagyszerű, hogy édesapád rizst hoz nekünk enni, de meddig fogsz az ő támogatásától függni?” Először nem értettem, amit mondani akart ezzel. Mivel sok tekintetben szükségben voltam a többi tanulóval szemben, büszke voltam, hogy a családom rizst küldött nekem, hogy megoszthassam másokkal. De ez a testvér őszintén beszélt velem, és azt tanácsolta: „Park testvér, mivel az Istenben való hit útjára léptél, ne édesapádra támaszkodj, vagy az előtted lévő világra, inkább imádkozz és számíts Istenre az ennivalóddal kapcsolatban. Édesapád nem fog örökké élni, és te sem leszel mindig mellette. Gondolod, hogy el tudsz menni külföldi misszióba az édesapádtól függve? Mondd meg édesapádnak, hogy ne küldjön több rizst. Ahelyett, hogy tőle függnél, imádkozz Istenhez, és tanulj meg Istentől kapni, akár kis dolgokat is.” Mindezt gyakran hallottuk a Bibliaórák alkalmával, úgyhogy könnyű volt megérteni. De mikor elgondoltam, milyen lesz, mikor nem fogok édesapámtól rizst kapni, nehéznek éreztem, és haboztam. Abban az időben nem volt meg az a hitem, ami annak a testvérnek. Mindazonáltal követtem a testvér tanácsát, és megmondtam édesapámnak, hogy ne küldjön rizst. Édesapám aggódni kezdett, és azt kérdezte: „Hogy fogsz akkor megélni?” Azt mondtam neki: „Mindannyian rendben vagyunk. Apa, nem kell többé aggódnod miattunk. Kérlek, ne küldd a rizst!” De mivel hiányában voltam a hitnek, aggódni kezdtem, és kicsit ideges voltam. Ez az év, melynek során a misszionárius iskolába jártam, megláttatta velem, hogy nem kellene a világra számítanom, nem kellene magamra néznem, és nem kellene a szemem előtt lévő helyzetre néznem, hanem Istentől kellene függőm, és egyedül Benne kellene bíznom.

Elkezdtem felismerni, hogy nagyon biblikus az Úrban, és nem a szemünkön keresztül látható világban bízni. Mivel a misszionárius iskola légköre az Úrban való bizalmon alapult, még ha sok kérdés is volt bennem, például: 'Hogy lehetséges ez valakinek ilyen kicsi hittel, mint ami nekem van?' – elhatároztam a szívemben, hogy ezen az úton járok. Egyik részem nem tudta hogyan fogok kizárólag Istenben bízni. De hittem, hogy nincs más, csak Jézus, aki valóban segíteni tud nekem az életemben, és hogyha kizárólag az Úrra nézek, Ő megóv engem. Miután elhatároztam, hogy a hitnek ezen az útján járok, olyan szívvel imádkoztam: „Nincs többé segítségem édesapámtól vagy másoktól, Isten az egyetlen, akire nézнем kell.” Attól kezdve komolyabbak lettek az imáim. Amikor imádkoztam, az Istenre néző szív nőtt bennem. Azonban időnként úgy is gondolkoztam: "Mégis, nincs itt valaki, aki hajlandó lenne segíteni nekem?" – és az olyan emberek irányába néztem, akik képesek voltak segíteni nekem.

PÉNZMENTES MISSZIÓS ÚT

Egy nap a misszionárius bejelentette: „Egy hét múlva el fogtok menni egy pénz nélküli missziós útra. Ne felejtsetek el ezt, és készüljetek rá.” Kissé meg voltunk rémülve, hogy pénz nélküli missziós útra megyünk, így imádkozással töltöttük a hetet. Reggel az indulás előtt a misszionárius egybehívott minket, és párokra osztott. Utána fogta a zsebében lévő összes pénzt, lerakta a földre, és így szólt: "Testvérek, arra kérek titeket, hogy tegyétek mind ugyanezt." A testvérek zsebéből előkerülő pénz nem volt sok, de a misszionárius úgy vezetett minket, hogy az egészet tegyük be az adományokat gyűjtő ládába, és csak annyi pénzt adott nekünk, ami arra volt elegendő, hogy elhagyjuk Daegu külvárosát. Mi Youngchun felé tartottunk missziós útra, Pohangba. Busszal mentünk addig, amíg a pénzünkből futotta, utána leszálltunk, és gyalog mentünk tovább Youngchun felé. Ahelyett, hogy a bizonyágtételen gondolkoztunk volna, egyedül az járt a fejünkben: "Hol fogunk aludni? Hol fogunk enni? Hol fog felvenni minket valaki?" Még akkor is, miközben bizonyágot tettünk, arra gondolunk: 'Bárcsak valaki enni adna nekünk, vagy adna szállást, ahol éjjel pihenhetünk.' Youngchunba értünk, és elkezdtünk prédikálni. Már este volt, az egész napot gyaloglással töltöttük anélkül, hogy egy falatot is ettünk volna, és nagyon kimerültek voltunk. Este kilencig folytattuk a bizonyágtételt, de egyetlen ember sem jött, aki meghívott volna minket vacsorázni. Fél tíz volt, és már nem tudtunk tovább tanúskodni, így elkezdtünk Kyungju felé menni. Eltelt este 10, majd 11 óra, és ahogy a hajnal közeledett, olyan fáradtak voltunk, hogy gyalogolni sem bírtunk tovább. Próbáltam egy hidat találni, amely alatt lepihenhetünk, ezért így szóltam a velem lévő testvérhez: – Olyan fáradt vagyok. Nem bírom tovább. Menjünk el egy híd alá, és aludjunk egyet. Fázom, fáradt és éhes vagyok, egész nap megállás nélkül gyalogoltunk, ebéd és vacsora nélkül.

– Park testvér, legyél türelemmel, csak még egy kis ideig. Nem gondolod, hogy Isten készített helyet számunkra?

Hallva a testvér szavait, tovább gyalogoltam. De amint tovább mentünk, egyszer csak elkezdtem sírni, mint egy gyerek.

– Testvér, nem bírok továbbmenni. Aludjunk egy keveset. Keressünk egy helyet és aludjunk, mielőtt folytatjuk.

– Park testvér, mikor a dolgok nehezzé válnak, ez nagyszerű ösztönzést nyújt számunkra, hogy az Úrra nézzünk! Isten valószínűleg készített valamit számunkra, csak egy kicsit menjünk tovább.

Így folytatnom kellett az utat, követve a testvért. Hajnal volt, és a harmat elkezdett leszállni, én pedig lemaradtam, morgolódó szívvel. Fáztam, éhes és fáradt voltam. Egy kis vidéki templom mellett haladtunk el, mikor újra felemeltem a hangom: „Pihenjünk egy kicsit.” Azt hiszem a testvér bábkódott miattam, és megszánt engem, mert beleegyezett, hogy bemenjünk. A legtöbb vidéki templomnál nyitva hagyják az ajtót, így egyszerűen besétáltunk és elkezdtünk imádkozni a felolvasóállvány előtt. A testvér tovább imádkozott, én azonban azonnal elaludtam. Még aludtam, mikor különös hangokra ébredtem fel, emberek imáira, akik eljöttek reggel imádkozni. A gyülekezet segédpásztora látta kimerült alakomat a padlón, bement és készített nekem fekhelyet. Megkönnyebbülésemre a testvér, akivel együtt voltam, barátja volt a segédpásztornak. Ő vezette a kora reggeli imaalkalmat is. Kaptunk reggelit, és beszélgettünk velük. Utána elindultunk Pohang felé. Miközben mentünk, megálltunk egy temető előtt Bibliát olvasni és imádkozni, ezt követően pedig eljutottunk Ahngang-ig. Amint oda értünk, házról-házra jártunk, az Evangéliumot hirdelve. Egy család azonban, aki az Igét hallgatta, melyeket prédikáltunk, kérte, hogy maradjunk ott a házuknál, és hirdessük tovább az Igét. Egy hétig annál a háznál maradtunk, és házról-házra jártunk az Evangéliumot hirdelve. Bár a pillanatnyi helyzetünk kitűnő volt, és azon a helyen semmi miatt nem kellett aggódnunk, hitem hiánya miatt elkezdtem nyugtalankodni a jövő miatt, amiatt, hogy mi lesz ezután. Mindazonáltal azt a hetet könnyedén töltöttük a családnál. Mikor elmentünk, a család adott nekünk pénzt buszjegyre. Azonban az a pénz csak egy embernek lett volna elég jegyre Daegu-ig. Ketten csak Kyungju-ig tudtunk eljutni belőle, ezért oda mentünk. Éppen a vonaton tettünk bizonyosságot, mikor valaki megkocogtatta a vállunkat, és arra kért, hogy elkísérhessen minket. Meg akart minket hívni egy ebédre, úgyhogy elkísért minket egy étteremhez, ám az zárva volt. Így szólt: „Akartam nektek egy ételt fizetni cserébe ezért a bizonyoságtételért, de ez az étterem zárva van. Próbáljunk meg egy másik helyet.” Így elmentünk egy másik étterembe, azonban az is zárva volt. Így azután azt mondta: „Felszabadítottam némi időt a mai szoros napirendemben, mert meg akartalak hívni titeket egy ételre, de úgy tűnik, mindegyik étterem zárva van. Mi lenne hát, ha

egyszerűen adnék nektek valamennyi pénzt, így ehetek valamit, mielőtt elmentek” – és át-nyújtott némi pénzt. Nem emlékszem, mennyit adott, de éppen elég volt a jegyre visszafelé Daegu-ig, és arra, hogy megebédeljünk. Isten tette lehetővé, hogy ez történhessen, mert ha az éttermek nem lettek volna zárva, és ez az úriember meghívott volna minket ebédre, nem lett volna jegyünk visszafelé Daegu-ig. Ezen a kis epizódon keresztül a szívem megerősödött a hitben: „Isten valóban megóv minket, és gondoskodik rólunk.” Mielőtt a misszionárius iskolába jártam, azt mondtam, hiszek Istenben, de világi és ember szerinti módon éltem. De mikor ezek a módszerek már nem működtek, attól a ponttól kezdve megpróbáltam az Úrban bízni. A misszionárius iskolában megtanulhattuk, hogy Istentől függjünk, és elhagyjuk a lehetséges emberi utakat. Én tényleg egy buta és naiv ember vagyok, de amint ebben a képzésben részesültem, képes voltam lépésről-lépésre megtapasztalni a hitet a szívemben. Később másodszor is elmehettünk pénzmentes missziós útra. Nekünk Chungdo felé kellett menni. Még a koreaiul nem tudó misszionáriusok is szórólapokkal töltötték meg a táskáikat, és üres kézzel indultak el. Amint láttam őket, ezt gondoltam: „Tényleg hit által élnek, és ugyan-azt a hitet tanítják nekünk.” A Milyang Chungdo felé menő missziós úton nem függtünk embe-rektől, és megtapasztaltuk, hogy Isten segít minket. A Milyangba történt út befejeztével egy pénteki napon visszafelé gyalogoltunk Daegu irányába, szombat délutánra akartunk hazaérni. Áthaladtunk Chungdon, és estére Kyungsan környékére értünk. Egész nap éhezünk, és fá-radtak voltunk. Leszállt ránk az éjszaka, és nem volt helyünk aludni. Ahogy megközelítettük Kyungsant, megbotlottunk egy idős emberben, aki elvesztette az eszméletét. Részeg volt, és az arca is megsérült. Nem hagyhattuk őt ott, így felsegítettük, és támogattuk Kyungsan felé tartva, ahol elmondása szerint lakott. 8 kilométert kellett gyalogolnunk Kyungsanig, de nagyon fáradtak voltunk. Két oldalról támogattuk az imbolygó öregembert, ő pedig motyogva megszólalt: „A cipőim!” – jelezve, hogy leestek a cipői. A nagy sötétben tapogatódzva kerestük meg a cipőit, visszatettük a lábára, és folytattuk az utat. Azonban egy kicsit később újra felkiáltott: „A cipőim!” Annyira elegem volt, hogy egyszerűen ott akartam hagyni. De újabb 4 kilométer gya-loglás után képessé vált arra, hogy összeszedje a gondolatait, és egyenletesebben lépkedett. Mire Kyungsan közvetlen közelébe értünk, majdnem teljesen kijózanodott. Éjjel 11-re értünk Kyungsanba. A város bejáratánál egy közlekedési lámpa állt, és egy csapat gyerek lófrált a közelben. Mikor bementünk, a gyerekek ránk néztek. Az egyik közülük hirtelen felkiáltott: „Papa, honnan jössz?” Meglepődött, mikor meglátta sérült édesapját, és megkérdezte, hogy sebesült meg. Részletesen elmeséltük neki, hogyan kísértük haza az öreget. A fiú olyan hálás volt, hogy meghívott minket hozzájuk. Végül ott töltöttük az éjszakát a házuknál. Elmúlt éjfél, mire megérkeztünk, de a család őszinte szívvel vacsorát készített nekünk. Közben, amennyi időnk volt, hirdettük az Evangéliumot. Olyan fáradtak voltunk, hogy amíg az egyikünk az Evan-géliumot prédikálta, közben a másikunk aludt, majd aki aludt felébredt, elkezdte prédikálni az Igét, és az első közben elaludt. Így hirdettük az Evangéliumot. Ezen az éjszakán az ő házuknál

ettünk és aludtunk, másnap pedig biztonságosan visszatértünk Daeguba azzal a vonatjeggyel, amit ők vettek nekünk.

AZ ÚR, AKI UTAKAT NYITOTT NEKÜNK ISTEN FELÉ

Isten nem hagyott minket a nehézségeink közt. Mindig segített nekünk, olyan helyzetekben, amelyek emberi szemszögből lehetetlennek tűntek. De mivel mi nem hisszük, hogy Isten segíteni fog nekünk, bizonytalanná és eszeveszetté válunk, és végül emberi módszerek alkalmazásával fejezzük be. Mikor a misszionárius iskolában képzésben részesültünk, nem e világ tanításait tanultuk, hanem Istenéit. Isten lehetővé tette számunkra, hogy Ő vezessen minket, azáltal, hogy arra vitt, hogy Rá támaszkodjunk, és az Ő hangja vezessen. Sokszor előfordult, hogy a saját testi ambícióimat és a világ kísértéseit követtem, de Isten nem hagyta ezekben a pillanatokban, hogy beleessek a világ bűneibe és kísértéseibe, hanem nyitott számomra egy utat, hogy Őt kövessem. Mikor erre a kegyelemre gondolok, csak azt tudom mondani, hogy áldott volt a misszionárius iskolában eltöltött idő.